

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **Duran Grill, spol. s r.o., IČ 28812697**
sídlem Sekaninova 398/2, 500 11 Hradec Králové
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. KUKHK-37793/DS/2017/DV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 9. 2017, č. j. P/108/2017/OS1/Čih, kterým byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost správní orgán nezjistil, dne 17. 12. 2016 v 17:22 hodin na ulici Puškinova, u OC Aupark, naproti domu č. p. 11, v Hradci Králové, stál (parkoval) s uvedeným vozidlem na chodníku pro chodce, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Na vozidlo byl nasazen technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Žadatel o odblokování technického prostředku z vozidla na místě s přestupkem nesouhlasil. Správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným správním deliktem a uložil mu sankci tak, jak je uvedeno shora. Žalovaný pak z podnětu odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání zamítl.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul v devíti žalobních bodech: namítl nesprávnost procesního postupu v souvislosti s § 125f odst. 4 silničního zákona („není odložení věci“), nesrozumitelnost výroku ohledně uznání viny za přestupek, aplikaci pro žalobce méně příznivé právní úpravy před novelou silničního zákona zákonem č. 183/2017 Sb., nezákonně uloženou sankci, nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení sankce, chybějící uvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, protiústavnost právní úpravy objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, nevedení společného řízení o více správních deliktech a absenci oprávnění obecní policie ke zjištění přestupku.
4. Žalobce také v závěru žaloby vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.
5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části odůvodnění rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV.
6. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Navrhl také, aby soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se věci podrobně zabýval. Přesto znovu zopakoval to, co je již uvedeno v jeho odůvodnění, tedy znovu popsal všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl, jakož i rekapituloval průběh správního řízení a podstatný obsah listin, založených ve správním spise. Podrobněji se pak žalovaný vyjádřil k některým námitkám žalobce – ohledně uložení sankce uvedl, že žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí, které vychází z 125c odst. 1 písm. k) a § 125f zákona o silničním provozu; poukázal v této souvislosti i na § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu, podle něhož od uložení sankce podle odst. 5 až 8 s výjimkou odst. 7 písm. a) cit. ust.

nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. K námitce, že mělo být vedeno společné řízení o dalších správních deliktech žalobce, žalovaný uvedl, že si u správního orgánu prvního stupně ověřil, že věc vedená pod sp. zn. P/3033/2017/OP/Čih byla předána správnímu orgánu 6. 10. 2017, přestupek se stal 15. 9. 2017, tedy v době, kdy již bylo vedeno řízení v předmětné věci, kde byl dne 3. 4. 2017 vydán příkaz; proto v této věci nemohlo být vedeno společné řízení. Dále ve věci vedené pod sp. zn. P/566/2017/OS1/Pach bylo vydáno rozhodnutí 11. 4. 2018, vypraveno dne 25. 6. 2018 – zde správní orgán v souladu s § 43 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), upustil od uložení správního trestu, neboť nebylo vedeno společné řízení s nyní projednávanou věcí.

8. Žalovaný konečně vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
9. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s., protože obě strany s takovým postupem vyjádřily souhlas.
11. Žaloba není důvodná.
12. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán prvního stupně obdržel dne 10. 1. 2017 od Městské policie Statutárního města Hradce Králové oznámení o přestupku/správním deliktu, jehož skutková podstata je podrobně popsána v bodu 2. odůvodnění rozsudku. Součástí spisu je dále úřední záznam o zjištěném přestupku, fotodokumentace vozidla v místě spáchání přestupku. Z oznámení o přestupku/správním deliktu je patrné, že nejprve byl podezřelým J. S.. Ten byl správním orgánem prvního stupně předvolán dne 13. 1. 2017 k podání vysvětlení, na což podezřelý (zastoupen na základě plné moci Českou vzájemnou pojišťovnou motoristů) písemně reagoval sdělením o odepření výpovědi z důvodu, že by sebe nebo osobu blízkou mohl vystavit riziku stíhání pro přestupek. Správní orgán prvního stupně následně postupoval podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a vyzval žalobce coby provozovatele vozidla k úhradě částky 500 Kč. Žalobce reagoval sdělením, v němž uvedl, že předmětné vozidlo řídil v uvedený den I. H., a sdělil doručovací adresu v České republice. Správní orgán prvního stupně jej předvolal k podání vysvětlení – doručovací pokus byl neúspěšný. Proto správní orgán usnesením ze dne 3. 4. 2017 věc odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Následně rozhodl v příkazním řízení, že se žalobce dopustil správního deliktu shora popsané skutkové podstaty. Žalobce tento příkaz odporoval, následně bylo ve věci vydáno rozhodnutí (dne 23. 5. 2017). To bylo z podnětu odvolání žalobce žalovaným zrušeno pro vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Následně správní orgán prvního stupně po opětovném projednání vydal rozhodnutí, které žalovaný jako

odvolací správní orgán svým rozhodnutím potvrdil; toto rozhodnutí je napadáno žalobou.

13. Na základě právě rekapitulovaného obsahu spisu krajský soud konstatuje, že jednání, vykazující formální znaky přestupku, bylo spolehlivě zjištěno a zdokumentováno. Správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž do šedesáti dnů ode dne, kdy se o spáchání přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Proto následně věc oznámení o přestupku ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jehož výsledkem je pravomocné rozhodnutí. Obsah správního spisu jednoznačně prokazuje, že došlo k jednání, které naplňuje znaky přestupku, a protože nebyl zjištěn jeho pachatel, přestože správní orgán k tomu vyvinul náležité úsilí, nastoupila objektivní odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla. Že je to právě žalobce, kdo je provozovatelem vozidla, bylo ve správním řízení rovněž prokázáno. Ke stejným závěrům dospěly i správní orgány ve svých rozhodnutích, které srozumitelně odůvodnily. Krajský soud připomíná, že obě tato rozhodnutí je v rámci soudního přezkumu třeba posuzovat jako jeden celek (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 – 27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016 – 62). O samotném naplnění skutkové podstaty správního deliktu tedy na základě právě uvedených závěrů nelze mít rozumné pochybnosti.
14. Krajský soud dodává, že předmětná věc je spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je správním soudům z jejich vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců nejružnější procesní obstrukce (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39). Podle Nejvyššího správního soudu je jednou z těchto obstrukcí i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“, přičemž podání takových blanketních odvolání, nikdy nedoplňených, je kombinováno s následným podáním komplexních žalob (viz rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, bod 18). Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci.
15. Závěr krajského soudu o nedůvodnosti žaloby nemohly zvrátit ani žalobcem uplatněné námitky, které žalobce formálně rozčlenil do 9 žalobních bodů; žádnou z nich krajský soud neshledal důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze povinnost správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku – podstatné je, aby se soudy vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29.

3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

Nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu

16. V tomto žalobním bodu žalobce upozornil na to, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, a odvolal se přitom na podmínky stanovené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu – žalobce označil obě podmínky za nesplněné. Žalobce odkázal na ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, podle kterého platí, že „[o] odložení věci podle odstavců 1 až 3 vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.“ Podle názoru žalobce byl správní orgán povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé – za tuto osobu se považuje i žalobce, a pokud jej správní orgán prvního stupně o odložení nevyrozuměl, jde – podle žalobce – o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
17. Ze správního spisu je patrné, že usnesení o odložení věci bylo vydáno 3. 4. 2017.
18. Krajský soud konstatuje, že vymezení obsahu pojmu „osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku“ se nemůže zakládat na subjektivních kritériích, nýbrž se musí dít výlučně z hlediska objektivního. Okruh osob dotčených jednáním osoby podezřelé je třeba vykládat v užším smyslu, tj. ve smyslu osob poškozených (srov. § 70 odst. 1 zákona o přestupcích), anebo osob, které byly oprávněny podat návrh na projednání přestupku podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o přestupcích. Obdobná je i úprava v § 71 zákona č. 250/2016 Sb., která se týká osob přímo postižených spácháním přestupku. Za tuto osobu se podle důvodové zprávy považuje poškozený anebo osoba, které byla přestupkem způsobena jiná újma v případě, že je její souhlas podmínkou řízení o daném přestupku.
19. Žalobce tedy nesplňuje kategorii poškozeného, neboť podle § 70 odst. 1 zákona o přestupcích se poškozeným rozumí ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda a kdo uplatnil nárok na její náhradu v řízení o přestupku, nebo u orgánu policie v trestním řízení, pokud věc byla postoupena správnímu orgánu k projednání a nejde o přestupek, který se projednává jen na návrh. Žalobci nebyla způsobena majetková škoda a ani neuplatnil nárok na její náhradu.
20. Krajský soud dodává, že není správná žalobcova úvaha, že by byl oprávněn podat zásahovou žalobou proti odložení věci. Opět je třeba odlišovat práva poškozených z přestupkového jednání, případně práva osob, které podávaly návrh podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, či práva osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10 As 210/2016 – 66, bod [19], na jehož závěry krajský soud odkazuje – v případě odložení věci podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích týkajícího se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany u soudu. V dané věci došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Žalobce nebyl poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyl

oprávněn se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích. Žalobní bod tedy není důvodný.

Nesrozumitelnost výroku

21. Žalobce namítal nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, kterým bylo konstatováno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a že se řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož zákona. Takový výrok je dle žalobce nejasný, jelikož jako účastník je označen pouze on a je však uznáván vinným ze dvou správních deliktů. Jednak z jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a jednak z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Přitom jako pachatel (subjekt) přestupku podle cit. ust. je označován „řidič“. Žalobce uvedl, že z rozhodnutí není zřejmé, zda ho správní orgán považoval též za řidiče, či nikoliv. Zároveň upozornil na skutečnost, že došlo k vyslovení viny za přestupek podle cit. ust. zákona o silničním provozu a není tak již možné vyslovit vinu za správní delikt dle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť jiný správní delikt (provozovatele vozidla) je povahou proti přestupku (proti zákonu o silničním provozu) subsidiární. To vyplývá z ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, účinného v době rozhodování správního orgánu prvního stupně. Žalobce uvedl, že vyslovení viny v podobě „*dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu*“ představuje vyslovení viny za přestupek. Vyslovit vinu za přestupek však lze jen tehdy, jsou-li prokázány znaky skutkové podstaty, tj. subjekt, subjektivní stránka objekt a objektivní stránka tzn., že správní orgán dle výroku rozhodnutí zjevně postavil najisto též subjekt (tedy pachatele) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a tedy nemohl být za téže jednání trestán žalobce jako provozovatel vozidla.
22. K tomu soud uvádí, že z výroku správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmé, kdo a jaké povinnosti měl porušit, neboť z rozhodnutí vyplývá, že to byl žalobce, kdo jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Takto vymezené jednání je nezaměnitelné s jiným jednáním a ve výroku rozhodnutí je také najisto postaveno, jaké povinnosti porušil nezjištěný řidič vozidla. V tomto směru tedy krajský soud neshledal výrok rozhodnutí správního orgánu první stupně jakkoli nesrozumitelným. Námitka je nedůvodná.

Neexistence „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“

23. Žalobce dále namítal, že byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přestože již v době rozhodování správního orgánu prvního stupně správní delikt neexistoval, neboť byl novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. nahrazen „přestupkem provozovatele vozidla“. Projednání protiprávního jednání žalobce jako přestupku v dalším řízení by pro něj navíc bylo příznivější, a to s ohledem na odlišnou právní úpravu ohledně stanovení doby, po jejímž uplynutí dochází k zániku odpovědnosti.
24. K tomu krajský soud uvádí, že přijetím zákona č. 250/2016 Sb. došlo s účinností od 1. 7. 2017 k tomu, že přestupky zahrnují širší množinu jednání. Stále platí, že přestupky nezahrnují disciplinární a pořádkové delikty. V posuzované věci došlo k tomu, že jednání žalobce jakožto provozovatele vozidla představovalo podle zákona o silničním provozu

účinného do 30. 6. 2017 správní delikt uvedený v § 125f odst. 1 se shora již opakovaně uvedenou skutkovou podstatou. Od 1. 7. 2017 představuje jednání žalobce přestupek provozovatele vozidla, vymezený v tomtéž ustanovení zákona o silničním provozu shodnými znaky skutkové podstaty. Z uvedeného plyne, že jednání žalobce, které je mu kladeno za vinu, nepřestalo být po 1. 7. 2017 protiprávním. Námitka žalobce, že nemohl být potrestán, neboť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již v době rozhodování žalovaného neexistovala, tedy není důvodná. Jednání žalobce totiž bylo protiprávní jak podle právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu účinné do 30. 6. 2017, tak i podle pozdějšího znění tohoto zákona.

25. Nutno dodat, že druh a výměra správního trestu v ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 je ve stejném druhu a výměře jako sankce (nyní správní trest) podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017. V posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo (§ 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb.).
26. Krajský soud dále uvádí, že podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. K deliktárnímu jednání v posuzované věci došlo 17. 12. 2016, tedy přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. K otázce, zda je nová právní úprava pro žalobce příznivější, je třeba uvést, že doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi hlediska, která jsou zkoumána při hodnocení příznivosti nové právní úpravy (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2019, č. j. 73 A 1/2018 – 32). Ovšem i kdyby tomu tak bylo, pak ani při použití nové právní úpravy by odpovědnost žalobce za správní delikt ke dni rozhodování žalovaného (19. 2. 2018), ani ke dni rozhodnutí soudu nezanikla, a to zejména s ohledem na § 30 písm. a), § 32 odst. 2 písm. a), b) a § 32 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb. Námitka žalobce stran použití nové právní úpravy vzhledem k příznivější úpravě prekluze tak není důvodná.

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

27. Za nezákonný považoval žalobce rovněž způsob uložení sankce. Správní orgán prvního stupně podle názoru žalobce použil nesprávné odkazy na ustanovení právních předpisů, relevantní odkaz na ustanovení, podle kterého byla ukládána sankce, chybí, což činí výrok nepřezkoumatelným – nelze přezkoumat, zda uložená sankce svým druhem a mezím odpovídá právní úpravě účinné v okamžiku právní moci rozhodnutí.
28. Krajský soud nemůže žalobci přisvědčit ani v tomto žalobním bodě. Je sice faktem, že v té části výroku rozhodnutí, v níž správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, odkázal výslovně toliko na § 125c odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu, což je ustanovení, které obsahuje právní normu odkazující na ustanovení o pokutě za přestupek řidiče. V předcházející části výroku rozhodnutí však správní orgán prvního stupně popsal, v čem po skutkové stránce správní delikt žalobce spočíval, a následně uzavřel, že porušení povinností neznámého řidiče vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. V odůvodnění obou správních rozhodnutí pak jsou tyto skutečnosti zopakovány. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním

provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč (str. 8 rozhodnutí).

29. V posuzované věci správní orgán prvního stupně ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku a z výroku rozhodnutí je nepochybné, za jaké delikt ní jednání byl žalobce uznán vinným. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto delikt ní jednání. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí a správní orgány odůvodnily, proč tak učinily. Rozhodnutí je tak plně přezkoumatelné stran toho, za jaký delikt je žalobce volán k odpovědnosti, proč toto jednání naplňuje zákonné znaky přestupku, jaký trest a v jaké výši mu bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Rozhodnutí je tak v otázce sankce po všech stránkách plně přezkoumatelné.
30. K otázce právní úpravy použité správním orgánem se krajský soud již vyjádřil.

Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení

31. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný z úřední povinnosti nezohlednil možnost mimořádného snížení pokuty pod spodní hranici stanovenou zákonem podle ustanovení § 44 zákona č. 250/2016 Sb. Ve správním řízení navíc nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti. Žalovaný se měl dle názoru žalobce zabývat možností mimořádného snížení sankce i v případě, že by k takovému postupu neshledal důvod, neboť sankce jsou ukládány z úřední povinnosti. Dle názoru žalobce byl dán důvod pro mimořádné snížení sankce, neboť uloženou sankcí správní orgány akcentovaly její preventivní funkci; tuto funkci by pak naplnila i sankce uložená ve výši pod spodní hranici zákonného rozpětí.
32. Krajský soud k této námitce konstatuje, že předmětné ustanovení zákona č. 250/2016 Sb. stanoví, že je možné pokutu „uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.“ K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, čj. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlídnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.

33. Žalobce v žalobě uvedl, že v posuzované věci správní orgán nezjistil žádné přítěžující okolnosti a akcentoval preventivní charakter sankce tím, že ji uložil na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Tyto okolnosti, podle žalobce, mají jednoznačně zakládat důvod použití institutu mimořádného snížení sankce. S takovou dedukcí však nelze souhlasit. Okolnosti posuzovaného případu nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak se jedná se o standardní případ přestupkového jednání, postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti byly správními orgány hodnoceny a vedly právě k uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Námitce tak nelze přisvědčit.

Absence uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

34. Žalobce namítal, že z výroku rozhodnutí nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce postižen a jakou konkrétní právní povinnost porušil, když ve výroku je konstatováno toliko porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, toto ustanovení však obsahuje právní normu s blanketní dispozicí. Ve výroku rozhodnutí chybí odkaz na ustanovení, jehož porušením byla porušena obecná právní povinnost formulovaná v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
35. Krajský soud konstatuje, že výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odpovídá dikci § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výroku rozhodnutí je popsáno jednání vykazující znaky správního deliktu, skutek je popsán dostatečně jasně a nezaměnitelně, z výroku je zřejmé, jaké konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). Je zde i odkaz na § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, které obsahuje skutkovou podstatu správního deliktu. A konečně i popsané jednání nepochybně vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a odkaz na toto zákonné ustanovení je zde uveden. Námitka tak není důvodná.

Protiústavnost

36. Pokud žalobce namítal, že přenesení odpovědnosti za porušení pravidel provozu na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla je v rozporu s ústavním pořádkem, krajský soud neshledal tuto námitku důvodnou. Nelze přijmout závěr, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu by bylo v rozporu s ústavou, neboť ústavnost předmětného ustanovení byla předmětem zkoumání ze strany Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ani této námitce žalobce tak nelze přisvědčit.

Nevedení společného řízení

37. Žalobce dále namítal nezákonnost rozhodnutí zapříčiněnou tím, že nebylo vedeno společné řízení o dalších jeho deliktech a žalobce tak byl krácen na svém právu na uložení souhrnného trestu a uplatnění absorpční zásady. Žalobce odkázal na správní řízení vedená před Magistrátem města Hradce Králové pod sp. zn. P/3033/2017/OP/Čih a sp. zn. P/566/2017/OS1/Pach; současně navrhl k důkazu provedení správních spisů z obou řízení.

38. Správní spis prvního správního řízení nebylo třeba provádět jako důkaz, neboť věc byla předmětem přezkumu v řízení, vedeném před krajským soudem pod sp. zn. 29 A 9/2018; skutečnosti z tohoto správního spisu vyplývající jsou tak krajskému soudu známy. Krajský soud konstatuje, že zde nebylo namístě vedení společného řízení, neboť ve věci P/3033/2017/OP/Čih bylo řízení zahájeno 6. 10. 2017, tedy v době, kdy v nyní projednávané věci již bylo vydáno (byť nepravomocné) rozhodnutí. Kromě toho krajský soud musí poukázat na právní názor Nejvyššího správního soudu, vyjádřený v rozsudku ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36: platí, že pokud správní orgán v rozporu s § 125g odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, nevedl společné řízení a uložil dvěma samostatnými rozhodnutími pokuty, jejichž celková výše je v rozporu se zásadou absorpce (§ 125g odst. 3 téhož zákona), jde o vadu řízení, která má vliv na zákonnost pouze později vydaného správního rozhodnutí o některém ze sbíhajících se správních deliktů; v pořadí první vydané správní rozhodnutí žádným způsobem veřejná subjektivní práva nezkracuje. Nyní posuzované rozhodnutí časově předchází rozhodnutí, vydanému ve věci P/3033/2017/OP/Čih; právě předestřený právní názor Nejvyššího správního soudu tak na něj lze vztáhnout.
39. Pokud jde o druhé zmíněné správní řízení, pak krajský soud odkazuje na vyjádření žalovaného, podle něhož ve věci P/566/2017/OS1/Pach správní orgán v souladu s § 43 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. upustil od uložení správního trestu právě z důvodu, že nebylo vedeno společné řízení s nyní projednávanou věcí.

K nesouhlasu se zveřejňováním generálií na webu Nejvyššího správního soudu

40. K této části žaloby, která je určena spíše Nejvyššímu správnímu soudu, je třeba konstatovat, že požadavky právního zástupce žalobce byly již vypořádány v jiných soudních rozhodnutích, na něž krajský soud pro stručnost odkazuje – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 – 29, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 – 145.

V. Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. srpna 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce